

Тошко и Божко.

(Приключение трето).

Да пиша пакъ за Тошко и за Божко
 Новъ днесъ започвамъ разказъ,
 За тѣхъ сте чули вече множо —
 Познати сж добръ на васъ, —
 Какъ подиграха се безъ свѣнъ
 Съсъ тѣхния чича почтенъ,
 Каква му зла шега проклета
 Скроиха тия двѣ хлапета.

Ни много бѣденъ, ни богатъ,
 Въ града на всичкитѣ познатъ,
 Живѣеше тихо чичо Мичо,
 Човѣкъ почтенъ и добродушенъ,
 Малко недъгавъ и сгугушенъ,
 Съсъ благо старешко лице,
 Обичаше отъ все сърдце
 Той свойтѣ мѣнички унуци
 И канѣше ги у дома,
 Безъ да му мине прѣзъ ума
 Че тѣ такива сж хайдуци!
 Веднѣжъ тѣзъ палави дѣца
 За птичи търгнаха яйца,
 Цѣль день скитаха по гората,
 Хвърляха камъни въ рѣката
 И много трошиха гнѣзда
 На птичкитѣ за зла бѣда.
 Най-послѣ вече уморени,
 Отъ тичане вѣвъ потъ облѣни,